

Кирил Христов

Усмивка

Тъй чужди до един! Що ден у Бога –
бездушие на свой! – Но спомням как
усмихвате се – и отново мога
да отлича приятел аз от враг.

И колчем съм престъпвал Вашия праг –
над мене няма власт съдбата строга.
А виждам Ви тъй рядко аз все пак,
и доближавам Ви с такваз тревога!

О, сякаш стига само мисълта,
че Вий сте толкоз близо на света
със таз усмивка чудна на устата!

И тишина изпълва ми душата,
и тъй безкрайно светло е за мен,
че пак ще да ви видя някой ден.

КРАЙ

© Кирил Христов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6980>]